

avant...!

any III

portantveu d'«avançada de l'empordà»

núm. 35

orientem...

Qualsevol ésser que lluiti per l'igualtat social, que envegi un estat de germanor entre els homes, sent interiorment una compenetració àcrata que l'obliga a mirar amb simpatia a tots els anarquistes. No obstant, més conscients de la realitat – més positivistes, si voleu –, no ens aventurem a propugnar una vida social molt humana i justa, però que malauradament, per ara, és utòpica. Això no vol dir que creiem que el comunisme llibertari sigui utòpic, no; el creiem factible, més no per ara. És necessari, imprescindiblement necessari, que l'home sigui més conscient dels seus actes i menys envejós. En altres termes: més home i més humà. I per això és necessari molta cultura; quadruplicar la que ara posseeix.

Nosaltres propugnem un règim que reuneixi la més gran quantitat possible de germanor, de llibertat i d'igualtat. En una paraula: un règim proletari salvaguardat per una força que mantingui el triomf revolucionari i estabilitzi la producció nacional.

Reconeixem la vàlua dels principis anarquistes – el que vol dir que no defugim la veritat –, ells no accepten, ni tan sols temporalment – així ho proposem – la nostra idea. Proposem un front únic i no accepten perquè aspirem al govern del proletariat. Nosaltres, moralment, sempre anem d'acord amb la teoria d'ells; però ells no han volgut ajudar-nos mai. Mentre persisteixin amb la seva actitud, tardarem molts anys en canviar de posició social. Ignoren que no estant tots units, els capitalistes sempre tindran suficient força per a vèncer-nos.

No som nosaltres sols que diem que ara com ara el comunisme llibertari és utòpic; Christian Cornelisseu – que molts coneixeran – diu: «En cap país del món inclús Anglaterra, Amèrica i Alemanya, els obrers són capaços de dirigir per si mateixos les diverses empreses de la gran o mitjana indústria». Parlant dels homes, afegeix: «Tal com nosaltres els coneixem avui, no estan preparats per una vida social on deu imperar el principi *un per tots i tots per un*». I continua: «Durant varies dotzenes d'anys, estarem obligats, encara, després d'una revolució social victoriosa, a viure en una societat que arrossegà tares congenitals de l'antiga societat capitalista de la qual haurà sortit».

El nostre desig és encaminar, orientar – dins les nostres possibilitats – a l'obrer; portar-lo per camins que assegurin el triomf amb menys perjudici per ell. Quan ens llancem a la lluita, estarem segurs de posseir probabilitats favorables. No intentarem aquests casos isolats que després de facilitar els mitjans per una repressió violenta – no tardarem en sentir-la – debiliten l'ànim del proletariat.

Volem una unió àmplia que faciliti el triomf del proletariat. La nostra consigna serà la cèlebre frase de Marx: «Proletaris de tots els països, uni-vos!».

full quinzenal

bombes? pànic? víctimes!

Aquests dies, hom sent a parlar tant i tant de bombes – artefactes explosius – que fins i tot les bombes plenes de vent o de gas, que són la il·lusió dels infants, podem dir que gairebé ens fan més por que goig.

Arreu de Barcelona i en altres indrets de Catalunya han estat tirades, escampades i abandonades moltes bombes, talment com si les haguessin adquirides a dues cinc cèntims, per no dir, encara, més barates.

I què han assolit amb tot això? Uns quants morts, un nombre força més crescut de ferits, i el trasbals, acompanyat d'un gros pànic, dels barcelonins en plena tarda i nit del diumenge.

El barceloní es tornava a exclamar de la mateixa manera d'altres vegades que hi han hagut esdeveniments d'aquesta mena: Ja la ballem!

I vinga corredisses, esglais, policia neguitosa i armada fins a les dents, tireteig a dojo.

Aquestes «intentonas» d'implantació del «comunismo libertario» no condueixen a res. No són ni revoltes, ni semblar-se a això arriben. Només de pensar que aquesta gent de la pistola i les bombes hagués d'organitzar i estructurar el país ja ens fa venir basca.

Terrabastalls a l'engrós; treiem això i fera allò i el de més enllà i demà serem nosaltres els amos de la situació. Pata-plam, ja està! I després Xauxa.

El que fan és promoure aldarulls per ganes de fer soroll, puix ja saben per endavant que no han d'atènyer res del que es proposen, a no ésser el de poder

(segueix a la plana segona)